

**FAKULTET SPORTA I FIZIČKOG
VASPITANJA
NOVI SAD**

**ZAVRŠNI RAD IZ
REKREACIJE**

tema:

**SPORTSKE ŠKOLICE (Fudbal,
Košarka, Rukomet, Odbojka)**

Prof. dr Milena Mikalački

Student:

br. indeksa

XXX grupa

Problemi u telesnom i motoričkom razvoju dece

Mnogo puta smo mogli čuti o velikom procentu školske dece sa posturalnim poremećajima (ravnim stopalima, "X", "O", nogama, kifozama, lordozama, skoliozama). Istraživanja koja su vršena devedesetih godina ukazivala su da se radi od oko 60% školske dece kod kojih se uočavaju ovi nedostaci. Danas sve je veći broj istraživanja nad školskom decom gde je 90% njih sa posturalnim poremećajima. I broj gojazne dece među populacijom školske dece konstantno se povećava. Nivo razvoja motoričkih sposobnosti kod današnje dece je veoma nizak. Deca ne znaju na pravi način da se kreću, hodaju, trče, skaču. Naravno da ovakva situacija direktno utiče na zdravstveni status dece, otpornost dečijeg organizma i sposobnosti da se suprotstavi bolestima, razvoju organskih sistema i funkcije organizma. Postavlja se pitanje o zdravlju nacije u budućnosti, razvoju klubskog i nacionalnog sporta, procentu radno sposobnog stanovništva, kvaliteta života uopšte.

Ako analiziramo uslove i načine života u kojima današnja deca odrastaju lako je zaključiti da je reč o hipokineziji kao najznačajnijem faktoru koji utiče na ove pojave kod dece. Svakako da i način ishrane sa značajnim faktorom utiče na ove probleme. Svi ovi zaključci jasno nam ukazuju da je deci neophodno stvoriti uslove za pravilnim telesnim razvojem, razvojem motoričkih sposobnosti. Da bi nešto u tom smislu mogli učiniti treba krenuti od predškolskog uzrasta deteta, odnosno najburnijeg i najznačajnijeg perioda u ontološkom razvoju čoveka. Dete svoje sposobnosti najviše može da razvije do sedme godine. Dokazano je da je predškolski uzrast najznačajniji u celokupnom formiranju ličnosti. Kasnije dolazi samo do učenja raznih modifikacija i prilagođavanja raznim situacijama u životu.

Naviku za telesnim vežbanjem treba stvoriti od najranijeg detinjstva kao neophodnost života savremenog čoveka u urbanim sredinama!

Mali je broj vrtića koji se mogu pohvaliti prostorijama i osobljem osposobljenim za časove telesnog vežbanja i pokretne igre. Mali je broj parkova sa očuvanim spravama za motorički razvoj i igru dece. I sami roditelji nemaju naviku da parkove sa spravama za decu posećuju, pruže slobodu deci da se po njima kreću.

Za pravilno formiranje tela i razvoj motoričkih sposobnosti jako je bitan period do dvanaeste godine života. Profesori fizičkog vaspitanja u našem obrazovnom sistemu počinju rad sa decom tek od jedanaeste godine. Telo je školskim programom nedovoljno stimulirano fizičkim aktivnostima, u odnosu na potrebe deteta u razvoju. Trećina osnovnih škola u Srbiji nema fiskulturnu salu. Mali je broj onih i koji poseduju otvorene sportske terene. Retko u kojoj fiskulturnoj sali se može naći neka gimnastička sprava ili sportski rekviziti. Mnoge škole nemaju čak ni lopte. Tako da ni profesori fizičkog vaspitanja ne mogu da realizuje sve one kretne aktivnosti koje bi prevenirale pojave o kojima govorimo. Kao veoma kritičan momenat za pojavu loših držanja je momenat polaska dece u školu. Period naglog rasta, uz novi način života deteta (pretežno sedenje)

usled obaveza koji se pred decu postavljaju, nošenje teških školskih torbi, nejako i nedovoljno formirano telo uglavnom dovode do loših držanja i posturalnih poremećaja, koji ako se ne reaguje, često kasnije dovode do deformiteta.

Roditelji svesni situacije i problema upisuju svoju decu u sportske klubove u nadi da će time svom detetu pružiti mogućnost pravilnog razvoja. To je najčešće u uzrastu od 8 do 9 godina kada su posturalni problemi kod dece već izraženi. U sportskim klubovima veoma često radi ne stručan kadar koji ne prepoznaje probleme kod dece niti im je uloga u klubu da se time bave. Sportske igre sa loptom koje su i najpopularnije kod roditelja i dece, nisu aktivnosti same za sebe koje mogu preventivno da deluju na pravilno formiranje tela deteta, niti pružaju opšti motorički razvoj na kome je neophodno i jedino ispravno raditi u ovom uzrastu. Treneri u klubovima primećuju da deca ne znaju da trče, skaču, da se na pravi način kreću i drže, međutim nisu naučeni niti se smatra da im je uloga da se time bave u sportskom klubu. Na Fakultetima Sporta i Fizičke Kulture jasno se ukazuje na probleme koji proističu iz rane specijalizacije dece u sportovima.

Lekari roditeljima preporučuju plivanje kao aktivnost kojom je moguće otkloniti loša držanja i kojom je poželjno da se deca bave u ovom uzrastu u smislu preventive od posturalnih poremećaja. I da je tačno, koji je broj bazena u Srbiji u kojima deca imaju mogućnost da uče plivanje, usavršavaju tehnike i bave se ovim sportom tokom cele godine. Nama u praksi, u direktnom radu sa decom u vodi, i uz sagledavanje specifičnosti vodene sredine i ponašanja tela u njoj, se ne čini ta tvrdnja i preporuka kao primerena informacija. O korektivnom ili preventivnom aspektu plivanja i fizičke vežbe u vodi, ispravno je govoriti iz perspektive dopunske metode, a nikako o aktivnosti koja je dovoljna sama po sebi.

Rad na korekciji posturalnih poremećaja i deformiteta kod dece je veoma težak, naporan, bolan i često ne zanimljiv deci. Zahteva brojnu požrtvovan i stručan kadar. Veliki problem u praksi lečenja su konzervativne i zastarele metode koje mnogi roditelji i deca ne žele ili se jedva odlučuju prihvatiti (ortopedske cipele, razni mideri i gipsani korzeti, hiruške intervencije). Mali je broj državnih zdravstvenih ustanova gde roditelji mogu da uključe svoju decu u aktivan korektivan rad sa decom, u smislu lečenja pokretom, kretanjem, koje gaje i tradicionalno razvijaju ovakav jedino prihvatljiv model pristupanju problema dece sa posturalnim poremećajima.

U našoj sportskoj praksi imali smo više puta prilike da se upoznamo sa sportstima (sportski aerobik, sportska gimnastika, ples, balet) kojima su lekari savetovali midere, operaciju, roditelji nisu prihvatili, a deca podvrgnuta telesnom vežbanju i uspehu u toj sportskoj aktivnosti. Osim što su postizali natprosečne rezultate, nisu imali telesne probleme kao što se pretpostavljalo jer je usled adekvatne fizičke vežbe i posvećenosti sportskoj aktivnosti problem bio korigovan u izvesnoj meri, a oni bili naučeni na koji način kroz život moraju da se nose sa svojim problemom. neprikosnovene u pravilnom formiranju tela deteta, ako su one u kombinaciji sa atletskim aktivnostima kao majkom svih sportova, zatim plivanjem, osnovama borilačkih sportova i sportskim igrama (**košarka, rukomet, fudbal, odbojka**) uspeh u pravilnom formiranju tela deteta i njegovih motoričkih sposobnosti ne može da izostane.

Cilj svake sportske škole je zadovoljiti osnovne biološke, psihološke i sociološke potrebe dece od 6 do 11 godina za pokretom i druženjem kroz sportske igre, trening i takmičenje, formiranje pravilnog shvatanja sporta i fer-pleja, kao i trajno podsticanje dece da aktivnosti postanu deo njihovog svakodnevnog života...

Ciljevi Školice sporta:

Pravilan razvoj dece kroz igru, sport, muziku.
Preventiva od deformiteta kičme, nogu i stopala.
Rana dijagnostika
Unapređenje zdravlja dece.
Razvoj motoričkih sposobnosti.
Razvoj intelektualnih sposobnosti.
Selekcija dece u sportske klubove.
Otkrivanje, vođenje i praćenje talentovane dece.
Sociološki razvoj dece.
Poboljšanje emotivnog i psihološkog stanja dece.
Stvaranje punovredne, sposobne, zdrave ličnosti deteta.

Motoricko ponašanje dece predstavlja celokupnu motoricku aktivnost koju deca izvode u igri, sportskim i rekreativnim aktivnostima, kao i u mnogim svakodnevnim aktivnostima kod kuće, u školi i u slobodno vreme. Motoricko ponašanje zavisi od raznih komponenti, a u radu sa decom najveća pažnja se poklanja, kontroliše i razvija sledeće:

1. Biološki rast i razvoj dece,
2. Motoricki razvoj dece,
3. Psihološki razvoj dece,
4. Zdravstveni status dece,
5. Poznavanje i shvatanje motorickih aktivnosti,
6. Stavovi i vrednovanje motorickih aktivnosti.

Psihofizičke karakteristike dece od 8 do 9 god.

To je razdoblje u kojem je opšti rast nešto usporen, dok rast i razvitak pojedinih organa sve više napreduje. Kretanje postaju koordiniranije što znači da nestaje obilje nepotrebnih pokreta. U detetu se budi samostalnost u radu i dolazi do izražaja njegova sopstvena volja. Između muške i ženske dece uočavaju se razlike u telesnom razvoju. Dečaci imaju razvijeniji grudni koš izraženije mišiće i uže bokove od devojčica. Stoga, kod dečaka dolazi izražaja snaga i borbenost koje se manifestuju kroz takmičenje. Kod devojčica se zapaža usklađenost i ekonomičnost gibanja i kretanja.

Smisao za kolektiv nije jako izražen. U detetu postoji težnja za dokazivanjem i pojedinačnim izražavanjem svoje sposobnosti. Socijalni interes ispoljava kroz želju za igrom, ali nakon takve aktivnosti deca se razilaze i tu prestaje grupna povezanost. Igre u toj dobi još uvek imaju obeležje pojedinačnog dokazivanja unutar kolektiva formiranog u igri. Ne postoji smisao za složeni grupni rad tako da igre još nemaju značaj kao u kasnijem dobu.

Psihofizičke karakteristike dece od 10 do 12 god.

Glavna karakteristika tog uzrasta je dobro fizičko stanje. U organizmu se događaju manje promene, a količina mišića relativno zaostaje u odnosu na težinu tela, pa zato deca nisu dovoljno snažna i izdržljiva. Kostur je u procesu okoštavanja a zglobovi su nedovoljno povezani. Srce i pluća još nisu dobro razvijeni. U motoričkom smislu, kretanja su ekonomičnija i opaža se bolja usklađenost pokreta. To je deo života koji je pun vitalnosti i samopuzdanje. Još uvek dominira težnja za isticanjem, pokazivanjem i nastupanjem, ali i smisao za kolektivnost se sve više pojavljuje.

U igrama sve više vlada kolektivni duh, međusobno pomaganje i zajedničko zalaganje. Ali, ovakvo stanje deteta ne sme zavarati trenera da ga preopterećuje teškim zadacima, jer je to samo privremeno stanje koje se javlja u pred pubertetskoj fazi. Organizam još uvek nema potrebnih kvaliteta za savladavanje težih fizičkih i psihičkih napora. Javlja se potreba za kolektivnim igrama jer deca vole da se takmiče.

KOŠARKA

Koševi i lopte prema uzrastu

Košarka za najmlađe, to je košarka prilagođena njihovom uzrastu i visini. Formiraju se grupe za predškolce, to jest za decu od tri do sedam godina i grupe za mlađe osnovce, odnosno đake od prvog do četvrtog razreda. Mališanima su namenjeni koševi visine 140 i 160 centimetara, a za najmlađe su predviđeni čak i visine 120 centimetara. I lopte su prilagođene uzrastu. Tako najmlađi igraju loptom broj tri, obima 56 do 58 centimetara i težine od 300 do 330 grama, dok stariji šutiraju na koš loptom broj pet. Poređenja radi, pravi koš je na visini od 305 centimetara, a velika lopta je broj sedam, obima do 79 centimetara i težine do 650 grama.

Da li je važna visina ili konstitucija za bavljenje ovim sportom?

-Ne, visina nije uslov, nego posledica treniranja. Pored detetovog interesovanja, potrebni su volja roditelja i slobodno vreme, a od fizičkih predispozicija - i to u starijem, školskom uzrastu,

važne su brzina i spretnost, što može i vremenom da se razvije. U uzrastu pre jedanaest godina, svako dete može da trenira košarku. Zapravo, pravi treninzi počinju sa polaskom u peti razred. Do tada, osnovni cilj mini basketballa je da dete zavoli košarku, ali i sport uopšte.

Podizanje koša

Polaskom u školu, dete postaje svesnije određenih pravila ponašanja, pa i igre, i ulazi u fazu kada igra sve više postaje sport. Tako je do desete, jedanaeste godine, odnosno do rastanka sa učiteljicom. Nakon toga, koš se podiže na 260 centimetara i uvodi lopta broj pet, dimenzija od 69 do 71 centimetar, težine od 470 do 500 grama. Za te četiri godine, deca nauče četiri osnovna principa: da mora da se šutira, dodaje, vodi i brani.

A onda sport i košarka toliko uđu pod kožu da dete ne ume drugačije da provodi vreme. Tako ste rešili problem dokolice i gluvarenja. Jer košarka tj. basket, a to već i

sami znate, može da se igra i uz bilo koji zid - ako ima neki obruč, zabave radi. A kod nas, za ozbiljno bavljenje košarkom, sistem Saveza vas vrlo precizno vodi dalje - nekog do reprezentacije, nekog do trenerskog posla, nekog do profesora fizičke kulture, a svakako do zdravog i srećnog čoveka.

Lopta od ruke do ruke

Ono što ljudi košarke žele, jeste da se deca igrom uvedu u košarku i da je zavole, a pre svega da budu zdravija, da nauče da zdravo žive, da vode računa o sebi, da se nauče disciplini, upornosti, radu i zajedništvu - više nego u nekim drugim, individualnim sportovima.

Košarku u škole

Kao i pravi veliki sportisti, svi minibasketasi imaju obavezne kompletne lekarske preglede - da se proverí zdravlje, sposobnost za bavljenje sportom, ali i nauči redu, da se misli na sebe od malena. Kad postanu mlađi pioniri, oko jedanaeste godine, mališani su već uveliko uvedeni u sportsku priču. U pubertetu, kao stariji pioniri ili kadeti, ova deca nemaju takozvani sindrom tinejdžera - kada se dešava da su ruke i noge «nesrazmerne» u odnosu na trup, a podrazumeva se da niko nema problema sa kičmom.

FUDBAL

Zadaci fudbalske škole

Primarni zadatak je obučavanje i treniranje tehnike fudbalske igre (udaraca po lopti—dodavanja, udaraca na gol, centaršuteva, volej udaraca, "makazica", "špic" udaraca, primanja lopte, voñenja lopte, driblinga i finti, oduzimanja lopti od protivnika, ...) i osnovne taktičke radnje za odgovarajućí uzrast (saradnja dva igrača u ofanzivi i defanzivi, ...).

- Imajući u vidu da imaju pravo da obučavaju samo oni koji su i sami predhodno obučeni, trenerski, stručni kadar naše škole sačinjavaju mladi, ambiciozni i stručni, Viši fudbalski treneri i

profesori Fakulteta za sport i fizičko vaspitanje.

-Smatramo da je takmičenje u ovom uzrastu kontraproduktivno za fudbalski razvoj dece i to je osnovni razlog zbog koga se ne uključujemo u takmičenja, koja imaju za cilj, biti prvi po svaku cenu. Organizacijom prijateljskih utakmica nadoknađujemo sve ono što je neophodno za razvoj dece i u tom smislu. Ukoliko se organizuje takmičenje po drugačijim kriterijumima (gde pobeda, u ovom uzrastu, nije jedino merilo vrednosti tima i ekipe), ne isključujemo mogućnost da će se pojedina godišta nadmetati u fudbalskom znanju.

- Podela polaznika je takva da omogućuje optimalan rad sa polaznicima škole i poštovanje njihovog senzitivnog perioda (u kome se deca u ovom periodu nalaze) za razvoj motoričkih i funkcionalnih sposobnosti. Prilikom rane selekcije posebnu pažnju posvećujemo:

- osećaju za loptu (prirodna mekoća pokreta u kontaktu sa loptom i specifična koordinacija polaznika škole),
- smislu za igru (razvijanje kreativnosti i logično odlučivanje prilikom pojedinih situacija u igri),
- psihološko-sociološkim karakteristikama i
- morfološkom razvoju deteta kroz igru.

- Sportski lekarski pregled je obavezan za časove fudbala. Ti pregledi se obavljaju u kontinuitetu na 6 meseci. Pored provere zdravstvenog statusa polaznika škole, vrši se i motorička testiranja uz pomoć kojih smo u stanju da pratimo i razvoj dece na planu brzine, snage, izdržljivosti, koordinacije, gipkosti, ...

- U radu insistira se na redovnosti dolazaka na časove fudbala. Jedino dolascima i savlađivanjem našeg unapred zacrtanog programa obučavanja i vaspitanja, garantujemo da će sada polaznik, a za koju godinu iskusni sportista, moći da se meri po fudbalskom znanju i sa najveštijima i najспособnijima u fudbalskoj igri.

- U okviru psihološko–vaspitnog rada pažnja je usmerena ka stvaranju zdrave navike bavljenja fudbalom (odnos prema obavezama, osamostaljivanje, lična odgovornost unutar kolektiva, poštovanje unapred postavljenih pravila, odnos prema timskom radu, poštovanje – trenera i drugara, odnos prema takmičenju – pobeda i poraz, istrajnost, razvijanje samopouzdanja, samopoštovanje, samokriticnost, samokontrola, pravilna ishrana, vođenje lične higijene...).

- U saradnji sa roditeljima i nastavnicima, polaznici su pod redovnom kontrolom uspeha u školi. Kao sportsko – vaspitna ustanova, imaju obavezu i pravo da na određeno vreme, decu koja nemaju odgovarajući uspeh i na drugim planovima.

- U školi razvijamo druženje i bliskost, sportsko vaspitanje, komunikaciju i saradnju, fleksibilnost i toleranciju, ali sve ovo kroz aktivnosti koje deca vole, i obavezno bez

prisile. Naš moto je da odnos trenera prema polazniku akademije mora biti pun topline, jasnoće u postavljanju pravila ponašanja i da pedagog fizičke kulture i učitelj deteta ima odnos prema njemu kao pravični otac, a ne kao popustljiva majka.

ODBOJKA

Sve pozicije na početku

Deca tokom prvih godinu-dve treniraju tri puta nedeljno, od sat do sat i po, zavisno od kluba ili škole odbojke. Već posle dva-tri meseca, deca nauče nove vežbe i sa lakoćom ih izvode, nadmeću se na treningu. Po pravilu, svi prvo uče da pravilno trče i skaču, a potom rade vežbe oblikovanja i odbojkašku tehniku. Pozicije na terenu stižu tek u takmičarskim kategorijama - u nekim ekipama od uzrasta pionira, kod nekih od kadetskih. Potrebno je da dete nauči da igra odbojku na svim pozicijama, da savlada sve elemente igre. Treneri vremenom procenjuju dečje sposobnosti, izdvajaju se najbolji, i tek tada se određuje ko će na kom mestu da igra.

Nije lek za rast

Odbojka, kao ni košarka, nisu «lek» za nizak rast. Dete će biti visoko onoliko koliko je u genima zapisano. Međutim, sport će neosporno pomoći da se nasleđe iskoristi do najvišeg nivoa. Između ostalog, odbijanja i dodavanja lopte se često koriste kao vežbe prevencije

ili ispravljanja deformiteta kičmenog stuba. Odbojka je mahom aerobni sport, a time odličan za one sa većom telesnom težinom, jer podstiče topljenje masnih naslaga.

Kompleksni treninzi

Kada prerastu početničke i pionirske grupe, deca kao kadeti i juniori imaju pet treninga nedeljno, osim ako nisu ušla u seniorske takmičarske ekipe. Za seniore mogu da igraju i pioniri, ali samo uz specijalno lekarsko odobrenje. No, u tom slučaju je reč o izuzetnim talentima za odbojku, kojih je u praksi jako malo.

Bez obzira koliko dete ima godina i koliko dugo trenira, treninzi su za sve kompleksni. Počinju zagrevanjem, na svima se radi i motorika i tehnika, a u nekim segmentima i taktika igre. Ne rade se samo elementi odbojke, već se koriste i elementi drugih sportova, pre svega atletike, gimnastike (što je veoma važno), posebno akrobatike - salto, premeti, kolut napred... Treneri forsiraju rad na akrobatici jer osećaj svog tela u prostoru ima veliki značaj za bilo koji sport, a naročito za odbojku.

Dug put do smeča

Pošto u odbojci nije moguće da se na prvom treningu smečira lopta, kao što je u drugim sportovima sa loptom moguće ostvariti pogodak, neophodna je velika kreativnost trenera da motiviše decu i animira ih. Do prvog smeča - put je dug, i to prilično odbija dečake, koji žele rezultat odmah, a u odbojci toga nema. Prvi smeč se čeka par meseci, pa treneri koriste svu svoju domišljatost i fleksibilnost kako bi održali dečje interesovanje i pažnju.

Prva takmičenja

Prva takmičenja počinju posle godinu-dve od prvog treninga, a prva nadigravanja znatno ranije, nakon prvih nekoliko sedmica treniranja, odnosno čim deca nauče par osnovnih udaraca loptom. To je i najzanimljiviji deo treninga, kada se formiraju dve grupe koje se nadmeću preko mreže.

Stručni kadar

Odbojkaški savez Srbije i Udruženje odbojkaških trenera Srbije su uspešnom saradnjom postigli da je skoro 90 odsto trenera završilo odgovarajuću školu - fakultet, višu ili strukovnu školu iz oblasti fizičke kulture i sporta. On ima profesionalne timove u kojima rade sa svim selekcijama, sa jednim ili čak dva trenera. Sledeći korak je ostvarivanje ideje da se u beogradskim klubovima odbojke organizuje svojevrsna stručna praksa za studente Fakulteta, jer se očekuje da će se tako dobiti još bolji stručni kadar.

Kada početi sa odbojkom?

Najbolje oko devete godine, jer je u tom uzrastu završeno sazrevanje centralnog nervnog sistema. Može i ranije, ali vodite računa da se tokom prva dva razreda deca

najpre adaptiraju na školu, a zatim na ocenjivanje. Ne preporučuje se deci mlađoj od sedam godina, dok gornja granica za početak ne postoji.

RUKOMET

Trenažni proces sa decom ima svoje specifičnosti. Mini rukomet kao škola rukometa za najmlađe tesno povezan sa igrom. Kao što je poznato dete se tokom detinjstva igrom uključuje u život. Za životnu stvarnost potrebna mu je fizička i psihička snaga, sposobnosti i iskustvo. Zato jer je nejak i nedoraslo prihvaća svoj svet-svet igre. Dete igrom imitira ljude, njihov život i njihove među odnose.

Isto tako igrajući minirukomet dete raste, razvija se, disciplinuje svoje pokrete koje podvrgava određenim ciljevima. Slobodno se kreće, trči, skače, viče, raduje se... Čini sve što aktivira njegove umne i fizičke kapacitete, sposobnosti, navike i veštine.

Minirukometaši i nastavnik (trener) moraju biti bliski kako bi njihova saradnja bila kvalitetna, ugodna i učinkovita.

Spretnom kombinacijom igara i vežbi mini rukometa moguće je zadovoljiti i potrebe i interese dece, s jedne strane, namere i zadatke u odnosu na rukomet sa druge strane.

Metode i organizacija rada

S pedagoškog stanovišta, igru moramo posmatrati u njenim funkcijama i zadacima koji osiguravaju pravilnu primenu u odnosu na potrebe deteta i svesno usmeravati upotrebu igre koja nam pruža psihološko-pedagoške garancije da korisno i vredno deluju na razvoj deteta. Od metode upotrebe igre i organizacije rada zavisi taj rezultat.

Igre dece prihvataju ukoliko su im one dostupne po svojoj funkciji. One moraju biti lagane, ne preteške, dovoljne jasne u pravilima koja su prilagođena deci. One moraju biti tako pripremljene da ih mogu savladati, prihvatiti i realizovati.

U praksi postoji niz pedagoško-metodskih principa, koje je potrebno uvažavati, a jedni od najvažnijih su:

- igre treba predstaviti u vedrom raspoloženju, sa što više dinamike, radosti i vedrine
- svakom detetu mora biti jasan smisao igre i način igre sa poznavanjem pravila
- deca traže promenu igara, načina rada promenu mesta, ona se žele stalno naći u novoj situaciji
- igre, čiji smisao shvate, postaju im bliske pa ih izvode u punom psihičkom i fizičkom zanosu
- igra mora imati intenzitet koji odgovara razvoju organizma deteta
- praksa je pokazala da igru koju deca zavole oni igraju rado uzastopce i po više dana, a mogu se dodavati samo elementi koji njih zadovoljavaju
- u toku igre treba paziti da se pravila dosledno poštuju i primenjuju, ali izaustaviti igru ukoliko se ona pogrešno izvodi
- Trener ili profesor mora imati prisan odnos sa decom i puno poverenje dece. Izrazom lica modulacijom glasa, ozbiljnošću ili nasmejanošću stvara raspoloženje za igru
- dugačko i opširno objašnjavanje igre zamara decu, ruši njihovu pažnju
- dete se brzo zamarai brzo odmara, stoga su potrebi odmori koje koristimo za stvaranje raspoloženja za dalju igru

LITERATURA:

- Mini rukomet - Autor: Nenad Zvonarek i Željko Tomac
- Košarka za najmlađe - Autor: Vladan Marković
- <http://sr.wikipedia.org>

SADRŽAJ:

<u>Problemi u telesnom i motoričkom razvoju dece</u>	1
<u>Cilj sportske škole</u>	3
<u>Psihofizičke karakteristike dece</u>	4
<u>KOŠARKA</u>	5
<u>FUDBAL</u>	6
<u>ODBOJKA</u>	8
<u>RUKOMET</u>	10
<u>LITERATURA</u>	12

Posetite nas klikom na sajtovima ispod:

[SEMINARSKI RADOVI](#)
[SEMINARSKI](#)
[ESEJI](#)

[DIPLOMSKI](#)
[DIPLOMSKI RAD](#)
[FACEBOOK](#)

[MATURSKI RAD](#)
[SEMINARSKI](#)
[FACEBOOK SEMINARSKI](#)

Uspostavljanjem ovog projekta, zadovoljila se i veoma prisutna potreba za specijalizovanim timom, koji će na studente i omladinu ravovremeno i adekvatno delovati u edukativnom I pozitivno usmeravajućem pravcu, ali i predstavljati efikasnu podršku u pisanju sopstvenih radova (seminarskih, maturskih, maturalnih, diplomskih, master, magistarskih, doktorskih, eseja)

TIM VRHUNSKIH PREVODILACA PREVODI ZA VAS SA I NA SLEDEĆE JEZIKE:

ENGLESKI, FRANCUSKI, ŠPANSKI, NEMAČKI, ITALIJANSKI